

Mehmetcik

– Şükran Aydoğın · 09 Eylül 2015

Bahar düşmüştü saçlarına al güle inat ak pak bembeyazdı teni.

Eylül güneşinin son ışıkları dans ediyordu gözbebeklerinde hayata veda eder gibi. Aralık kalmış gözlerinde sitem vardı ölmüyor uyuyordu sanki. Çocukluğu geldi aklına son dakikalarında, anasının yumuşacık elleri ve baba nefesi.

Kınalı saçlarını okşarken anası, hey oğul bu senin cemiyetin demişti babası. Dön bakalım askerim ortada, oyna, gül haydi durma. Gencecik bakışlarında hüznle karışık neşe gülümsedi. Geliyorum ey vatan sakla beni bağrında!

şimdi ne arıyordu ki bu dağ başında neydi bu sesler bu gürültü canını yakan bu acı? Çocukluğuna döndü yine hayalinde, tenindeki yangını unutmak istedi.Sünnet düğünü geldi aklına. Kirvesi endişe etme evlat artık erkek olmanın zamanı geldi demişti.

İçten içe korkuyordu belli etmek istemese de, lakin emmisi takıverdi siyah kayışlı saati bileğine.Unuttu her şeyi ne acı kaldı aklında, ne korku ne sünnet. Bileğinde ışıldıyordu işte düşlerindeki o pek kıymetli ziyet.

Birden yüreğinde derin bir sızı hissetti inledi.Gece siyahı saçlarından süzülen kan dökülürken yere gökyüzüne baktı. Ne güzel bir ahenk içinde dalgalanıyordu bayrak. Ve ne güzel bir şefkat ile çekiyordu içine, uğruna şehit olduğu toprak...

Acısı duruverdi aniden, bembeyaz kanatlı melekler onu almaya geliyordu. Tertemiz alnında, parlarken cennet müjdesi. Çınladı kulağında babasının sesi.

Haydi, oğul gülümse dön ortada neşeyle, senin düğünün bu gün!

Kımıldamak istedi ayağa kalkmak son bir kez anasına babasına kardeşlerine bakmak. Tüm sevdikleri toplanmıştı sanki karşısına hepsinin elinde kırmızı bir gül serpiyorlardı etrafına. Ve o misk-i amber kokusu cennetin, çağırıyordu şehit ecdadı yanına.

Gözyaşları inci tanesi gibi süzöldü yanağına Mehmet'çik kapadı gözlerini yaşayamadığı yarınlara. Milyonlarca yıldız huzmesi gibi göğe yükselirken ruhu. O vatan semalarında asla sönmeyecek nurdu...

şükran Gülcenaz AYDOĞAN / 9 EYLÜL 2015